

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **POHOTOVOŠŤ, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou F. P., s.r.o., so sídlom v B., IČO: X., proti povinnej **M. M.**, bývajúcej vo V., **o vymoženie 338,59 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp.zn. 1 Er 487/2009, o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. októbra 2012 sp.zn. 43 CoE 243/2012, takto

r o z h o d o l :

Odvolacie konanie **z a s t a v u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rimavská Sobota uznesením zo 7. mája 2012, č.k. 1 Er 487/2009-15 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Zároveň vyslovil, že o trovách exekúcie rozhodne po právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie. Rozhodol tak podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 31. októbra 2012 sp.zn. 43 CoE 243/2012 zamietol návrhy oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p. podané v odvolacom konaní, v rámci ktorých sa oprávnená domáhala predloženia veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky s návrhom na konanie o súlade ustanovenia § 44 ods. 2 (veta prvá a druhá) Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 (veta prvá) Ústavy Slovenskej republiky pre jeho rozpor s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok, rovnako ako sa domáhala, aby súd v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie rozhodol o predložení prejudiciálnych otázok Súdnemu

dvoru Európskej únie v znení ňou navrhnutých týkajúcich sa výkladu smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“); a zároveň potvrdil odvolaním oprávnenej napadnuté uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota zo 7. mája 2012, č.k. 1 Er 487/2009-15. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na margo zamietnutia návrhov na prerušenie konania poukázal na ustanovenie § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekučné konanie nie je možné prerušiť z dôvodov, ktoré sú uvedené v tretej časti Občianskeho súdneho poriadku napr. § 107, § 109 ako aj § 110. Dôvodom je tá skutočnosť, že účel, ktorý sa v základnom konaní sleduje prerušením konania je možné v exekučnom konaní dosiahnuť odkladom exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku. Výnimkou je len situácia, ak osobitný zákon priamo upravuje prerušenie exekučného konania. Takýmto osobitným zákonom je zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (§ 14), zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (§ 114 ods. 1 písm. b/), ako aj zákon č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (§ 68d). K navrhnutým otázkam určeným Súdneho dvora Európskych spoločností odvolací súd uviedol, že ich považuje za zjavne neopodstatnené a irelevantné vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, pričom ich prejudiciálne zodpovedanie nemá reálny dosah na prebiehajúci spor, keďže v predmetnom konaní súd neaplikuje priamo ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa upravené Smernicou, ale priamo ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa upravené vo vnútroštátnom právnom poriadku, predovšetkým v ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Aj v prípade, ak by odvolací súd považoval oprávnene položené otázky za relevantné pre toto konanie, judikatúra Súdneho dvora Európskej únie upravuje výnimky z povinnosti súdu predložiť predbežnú otázku týkajúcu sa výkladu práva Európskej únie, ak je súdom, proti rozhodnutiu ktorého nie je prípustný opravný prostriedok, a to najmä vtedy, ak k danej otázke existuje ustálená judikatúra Súdneho dvora Európskej únie a ak výklad a správna aplikácia práva Európskej únie sú súdu úplne jasné (tzv. *acte clair* (fr.)). Odvolací súd preto uzavrel, že v predmetnom konaní nenastal žiaden z dôvodov uvedených v § 109 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p. pre prerušenie konania podľa osobitného zákona, preto oba návrhy oprávnenej na prerušenie konania zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu v časti zamietnutia návrhov na prerušenia konania podala oprávnená odvolanie a žiadala rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnila tým, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a/

v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O.s.p. [zrejme písm. f/ (pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky)], keď súd nerešpektoval jej právo na rozhodnutie veci na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v konaní o prejudiciálnej otázke (m.m. IV. ÚS 206/08). Oprávnená ďalej namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., ktoré podľa nej spočíva v tom, že súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Zmluvy o fungovaní Európskej únie a tiež Exekučného poriadku. Napokon oprávnená súdu vytýkala nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podal účastník konania - subjekt oprávnený podať odvolanie, predovšetkým skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže o podanom odvolaní konať (§ 103 O.s.p.) a zistil, že tieto podmienky nie sú splnené, preto napadnuté uznesenie nemožno vecne preskúmať.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania vyplývajúci zo základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (prvá hlava, prvá časť). Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offio, preto ak súd po ich preskúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 2 O.s.p.). Medzi takéto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejedanie veci vyplývajúca zo zákona.

V prejednávanej veci odvolanie oprávnenej smeruje proti uzneseniu, ktorým krajský súd v odvolacom konaní zamietol jej návrhy na prerušenie konania.

Podľa § 201 (veta prvá) O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O.s.p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vypořádanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 10 ods. 1 O.s.p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O.s.p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je upravená tak, že tento súd je príslušný rozhodovať o odvolaniach len vtedy, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa, pričom tieto prípady sú zákonom taxatívne vymedzené (citovaný § 9 ods. 2 O.s.p.).

Rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhov oprávnenej na prerušenie konania vydané po začatí odvolacieho konania nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím krajského súdu ako súdu odvolacieho. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávnenej preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. októbra 2012 sp.zn. 43 CoE 243/2012, ktoré trpí takouto vadou, zastavil (§ 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., pretože konanie bolo zastavené a nebol dôvod na použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. októbra 2013

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová